

Klein geluk

Twée gekruiste handen

Nadat ik in de binnentuin tussen Roelof Hart en Gerard Terborg drie rondjes om de zonnewijzer had gereden en zo ruim de tijd had om de nieuwe knoppen in de magnolia te bewonderen, kwam ik Anne tegen, die me vertelde over de begrafenis van een wederzijdse vriendin. "Martie was zo dronken," zei ze, "dat ze van haar fiets viel." "Zo mag ik het horen," zei ik. Op begrafenissen kan niet genoeg gedronken worden. Over het onderwerp valt het nodige te zeggen, maar in plaats daarvan besloot ik mijn schreden naar Zorgvlied te richten.

Het was koud in het Beatrixpark. En hoewel je de snelweg altijd hoort razen, was het stil. Het enorme hotel dat naast het park verrijst, is nog steeds niet klaar, maar tot mijn grote vreugde zag ik bij de doorgang naar station RAI twee stenen leeuwen staan, zodat mijn verzameling stenen leeuwenparen nu vier deelnemers telt:

Willem de Zwijgerlaan (bij de gerietdekte villa), Oosterdok (bij de peperbus), Amsterdam-Rijnkanaal (tussen Nesciobrug en Oranjesluizen) en hier dus, het wordt nog eens wat.

Op Zorgvlied waren een paar mannen aan het zagen en af en toe hipte een ekster voorbij, verder was het op dezelfde manier stil als in het Beatrixpark. Zoals meestal waande ik mij alleen. Nadat ik een platgereden en roestige kroonkurk op het graf van mijn dode vriendin had gelegd, bekeek ik het monumentje dat Martie heeft gemaakt voor Kitty Courbois, twee gekruiste handen, haar voornaam en de karakteristieke bloem, zoals zij die graag tekende, mooi.

Op de terugweg verdwaalde ik, zoals ik dat op Zorgvlied vaker doe, maar toen ik de uitgang had gevonden, was daar als altijd de rivier.

Guus Luijters

kleingeluk@parool.nl